

Nieko je za dverami

(Umelecké rozprávanie)

„A nezabudni si na stole doklady od auta! Ako vždy!“ revala som z plného hrdla za synom, ktorý sa náhlil do práce. Neskoro. Každopádne, kedy opustil prah bytu pred piatou, kedy mu oficiálne začína pracovná doba? Počula som len nejaké hlboké zabručanie a následný buchot dverí. Bytové, výťahové, vchodové, dvere auta. Fajn. Ako vždy.

Chvíľu som ešte ležala v posteli a snažila som sa rozpomenúť si na to –ako sa to len volá?! – jogínske cvičenie, ktoré má vrátiť do starého tela nevídanú energiu. Alebo to boli tabletky? To je jedno. Jednoducho som sa snažila vstať z pohodlnej postele, ktorá už....

CRRN!

CRRRRN – CRRRRRR- CRRRN!

„Koho sem čerti nesú o takomto čase?! Veď to nie je s kostolným poriadkom!“ zakričala som smerom k dverám a bezzubito som sa pousmiala nad tým, ako veriaci človek dokáže na jeden nádyh spojiť peklo s kostolom. Z myšlienok ma vytrhol naliehavý buchot na dvere.

„Počkajte! Hádám nevyjdem na chodbu v nočnej košeli a bez protézy!“ pohoršovala som sa, ako som naťahovala ruku po župan.

„Ako keby som ťa nepoznal, stará! Otvor! Kto to kedy videl, aby si sa na noc zamykala, keď nie som doma?!“ hučal polozrozumiteľne priškrtený hlas za dverami.

Podišla som do predsieni s modlitebnou knižkou v jednej ruke a zubnou protézou v druhej.

„Kto ste? Pokiaľ dobre viem, môj muž už 10 rokov hen za humnami fialky odspodu vonia.“

„Aké humná to tu spomínaš?! Dost', čo si minulý týždeň na chleba pýtala, teraz chceš humná kupovať? Radšej otvor, žena! Hlad mi žalúdok skrúca!“

Ostala som ako prikovaná k zemi. Nevedela som, čo si ja, takmer 65-ročná (oficiálne skoro 55-ročná) žena, počnem s opitým a evidentne dezorientovaným neznámym mužom. Zavolám synovi? Na políciu? 112? Do krčmy? Susedovi?

„Ak do desiatich sekúnd neotvoríš tie dvere, pôjdem prepíť aj tie posledné tri eurá, ktoré som ušetril na nájom!“ vyhrážal sa môj v tomto čase manžel a s rámusom sa (asi) posadil na rohožku pred vchodom.

Geniálne! Ďakovala som Bohu za to, že vnukol tomu prepitému mozgu takú úžasnú myšlienku. Naklonila som sa k dverám a milým, prívetivým hlasom, ako keď vlk nabádal kozliatka, som zašepkala:

„Žiaden problém, drahý! Keď sa vrátiš, bude ťa na stole čakať teplá slepačia polievka a poriadny rezeň. A teraz už choď tam, kam ťa gágor ťahá!“

Muž si zamrmľal pár neslušných slov, vydedukoval, že nikdy predtým som taká milá nebola, a odišiel. Ešte chvíľu som načúvala, či sa divadlo nezopakuje, a popritom som rozmýšľala, že som istotne pekelné zavarila jeho úbohej žene, keď sa jej muž vráti domov a nenájde na stole slepačiu polievku a rezeň.

Ticho.

Na blahodarný spánok som po tomto zážitku už nemala chuť, a tak som sa vychystala do obchodu. Aspoň dostanem najkrajšiu zeleninu. Hľadala som nákupnú tašku a keď som pozrela na kuchynský stôl.... CRRRRN!

„Crrrrrrn, crrrrrrn!“ ozývalo sa mi v hlave.

Ale už som sa nazlostila! Asi mi chýba magnézium, keď sa tak rýchlo dokážem rozčúliť.

Hovorili to v reklame. Čo tam po magnéziu, do čerta! (Odpusť, Otče, tieto slová). Schytila som najväčšiu panvicu a upaľovala som z kuchyne ku dverám. Po ceste som ešte stihla zdrapnúť metlu a ani neviem ako, odomkla som behom zlomku sekundy všetky zámky

a poistky. Z celej sily som sa zahnila a ovalila postavu za dverami panvicou. Zadunelo. Áno, trafila som! Mala som šťastie!

„V mene zákona vás zatýkam! Odhod'te zbraň a otočte sa tvárou k stene!“

To pominuteľné šťastie sa týmto hlasným príkazom rozplynulo. Mala som smolu. Za dverami stál syn s policajným dozorom. Zabudol si doma peňaženku s dokladmi od auta. Tú peňaženku, ktorú som objavila na kuchynskom stole, keď zazvonil ten prekliaty zvonček. (Otče, odpusť tieto slová. Ako vždy.)

Katarína Orešanská